

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 2 1973 1. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

NEI TIL LØNNSNEDSLAG

Prisstigning og dyrtid må møtes med resolutt kamp fra landets arbeiderklasse.

Kampen mot moms på matvarer må forsterkes, men - INGEN OPPGIVELSE AV LØNNSKRAVENE VED VÅRENS INDEKSOPPGJØR!

Erklæringer i pressa i den seinere tid fra LO og NAF viser klart at man fra det hold venter at landets arbeidere skal avfinne seg med en ytterligere nedskjæring av deres disponible arbeidsinntekt, i det kommende år. Hele det borgerlige statsapparat, kapitalistenes sammenslutninger og deres politiske og økonomiske "eksperter" mobiliseres nå, som alltid foran et tariff- eller indeksoppgjør mot arbeidernes berettigede krav om lønnstillegg.

I år greier de likevel ikke, trass i sitt tåkeprat og snedige bortforklaringer, å overbevise noen om at den virkelige arbeidslønna i produksjonen ikke er sunket radikalt. Det skammelige dårlige tariffoppgjøret i 1972 som blei pådytta industriarbeiderne uten skikkelige garantier mot prisstigning, var en seier for kapitalistene, - og de har foreløpig utnyttet den løpende avtalen til økt utbytting av arbeidskrafta til egen profitt.

En uhørt prisstigning på nødvendige levnetsmidler har fak-

tisk funnet sted trass i regjeringas hykleriske prat om "kontroll med avanser", for å berolige arbeiderne for avtalen iverksettes.

Den økende kampaktivitet blant landets organiserte arbeidere mot dyrtidsutviklinga viser klart at arbeiderne ikke vil finne seg i bedrageriet stort lenger. Den store demonstrasjonsstreiken 30. januar med bl.a. krav om fjerning av moms på matvarer fikk oppslutning av titusener av industriarbeidere. BMV-

Forts.s. 8

Kritikk av MLG's programforslag

DÅRLIG RUSTET TIL
KLASSEKAMP ER ..

... DEN SOM STOLER PÅ
REVISJONISTISKE
LEDERE

På grunnlag av MLG's organisasjon og dette programutkast var det at det såkalte Arbeidernes Kommunistparti - ml. ble dannet. Foruten at de nye partidannerne mangler basis i arbeiderklassen, mangler de også totalt det revolusjonære grunnsyn og program som er forutsetningen for å kunne kalle seg kommunister.

Utviklingen av kapitalismen har i Norge, i likhet med andre kapitalistiske land, gitt seg utslag i sterkere monopolisering, og derav sterkere trusler om ruining av deler av småborgerskapet, og tap av deres privilegier og rettigheter.

Dette er en lovmessig utviklingsprosess i det kapitalistiske samfunnets monopolistiske stadium. Utviklingen av stordrift og monopolisering legger på det økonomiske området forholdene til rette for den sosialistiske revolusjon. Bevisstgjøringen av arbeiderklassen øker etterhvert som deres kamperfaring og organisering utvikler seg og etterhvert som krisen innenfor kapitalismen brer seg.

Denne utviklingsprosessen har ført til at store deler av den såkalte "venstrebevegelsen" i Norge har utviklet en klar småborgerlig linje for sitt politiske arbeid. Dette har sammenheng med manges småborgerlige klassebakgrunn, og småborgerlige ideers innflytelse i arbeiderklassen. Det har også sammenheng med den småborgerlige bevegelses hegemoni i den organiserte kampen mot monopolkapitalismen, slik den for eks. kom til uttrykk i kampen mot EEC, gjennom Folkebevegelsens og "Arbeiderkomiteens" offisielle politikk.

Forts.s. 6

To år i Thieu's fengsel

To unge franske lærere, J.P. Debris og A. Menras, har tilbrakt to år i et av Thieus fengsler. De er nylig kommet hjem og vitner:

"53 fanger som vi kjente av navn og av utseende og som vi hadde levd sammen med i måneder reiste den 26. desember til Poulo Candor (et tukthus ute på ei øy langt utenfor Indokina), lammet i bein og ledd, astmatiske, spedalske og for det meste tuberkuløse.

De få politiske fangene som ble tilbake med oss i fengselet i Chi Hoa sa til oss da vi ble satt fri: "Dere må reise og vitne, fortelle hva dere har sett i dette fengselet, all mishandlinga, alle drapene."

Det som har slått oss mest og gitt oss det største bevis på mot som vi noengang har opplevd, er de vietnamesiske patriotes smil og viljestyrke. Kroppene deres blir odelagt, systematisk, vitenskapelig, men deres ånd blir ikke odelagt. De yter bestandig motstand.

I de ni siste månedene vi satt inne kom det noen politiske fanger av en art vi ikke kjente. Inntil da hadde vi kommet i kontakt med kadrer og soldater fra FNL, vietnamesiske patrioter, især bønder.

I mars 1972 kom det jurister, advokater (deriblant vår), lærere, katolske studenter, buddistiske munkar. Vi ble meget forbauset, men så skjønnte vi at det var den "tredjedelen" av folket som Thieu var reddest for og som han hadde arrestert i mars og nå forberedte seg på å likvidere.

Denne "tredjedelen" hadde siden 1968 organisert lovlige manifestasjoner i byene i Sørvietnam. Bevegelsen for selvbestemmelsesrett for det vietnamesiske folk, kvinnebevegelsen for retten til å leve, studentbevegelsen som bare krevde at amerikanerne skulle dra seg ut. Saigon-regimet forsto at de trakk med seg en kategori mennesker som levde i byene som tidligere hadde vært avskåret fra virkeligheten ved krigen. Folk i Saigon ble mer og mer klar over hvem som ville krig og hvem som ønsket fred og at betingelsen for fred var at de amerikanske troppene dro sin vei.

Dersom de nekter å snakke og undertegne fullt ferdige erklæringer, begynner torturen: slag på leddene, knærne, rystet inn til offeret spytter blod, til lungene rant. Så er det bare å la dem ligge i en fuktig celle på et kalt sementgolv, underernært, uten medisiner i noen måneder, så vil tuberkulosen uvegerlig komme.

Kanskje det som best symboliserer de vietnamesiske patriotes kamp og lidelser i konsentrasjonsleirene i sør, er de barna vi har møtt i Chi Hoa fengselet, for det er også barn der. Den yngste av dem var seks år. Vi møtte også en annen liten fange som alt hadde vært i tre fengsler. Hans forbrytelse var at han hadde forsøkt å stjele et M 16 gevær fra en G.I. Han ble henta av politiet som forsøkte å få ham til å snakke. Først ga de ham sukkertøy, så penger, og tilsist slag fordi han fremdeles ikke snakka. Småen fortalte oss hvordan politiet rettferdiggjorde seg: "Hundene dine er nok små, men de er store nok til å holde et gevær."

I Dalat er det et samlingssted, en kz-leir for barn, der det nå befinner seg 800 små gutter og jenter. Der har de en spesiell form for tortur: Dalat ligger på et høydeplatå på et sted der det regner mye og der nettene er kalde. De som nekter å hilse flagget (et amerikansk påfunn) og å synge "gjenopplæringssangen", dem legger man i celle, i jern. To ganger i løpet av natten blir de oversprøytet med vann og så lar man dem ligge og tørke.

De blir latt alene, uten mat og drikke i en dag eller to og så sier man til barna: "Mora di er alvorlig sjuk. Vil du se henne? Det er ikke vanskelig. Du behøver bare å hilse flagget. Du behøver bare gå og hogge ved sammen med de andre deroppe."

Vi fikk de siste nyhetene fra Dalat før vi reiste. Det var ennå fire barn som fortsatt nekta å hilse flagget. De andre hadde ikke greid å stå imot. Det er umulig å holde ut, det betyr døden.

Utdrag av en pressekonferanse 20.jan.1973.
(L'Humanité Rouge)

Fredsprisen

Beklageligvis kjenner jeg ikke statuttene for Nobels fredspris, men jeg har alltid trodd at disse pengene - sammen med diplom og ære - skulle tildeles en som virkelig har gjort noe for fredens sak. Men jeg kan naturligvis ta feil. Alle kan som bekjent ta feil, som pinnsvinet sa da det krabbet ned fra klæsbørsten.

Invertfall ble jeg noe forundret da jeg så meldingen om at president Nixon var foreslått som fredspris-kandidat. Et barnslig sinn slutter aldri med å undre seg. Nå er Morgenbladet ute igjen, tenkte jeg, men jeg tok visst feil. Dette var kanskje for grovt til og med for dette organet. Dersom det likevel skulle ha støttet forslaget, så tilgi meg, for jeg har ikke lest det. Forresten så leser jeg det aldri - orker rett og slett ikke. Jo, når sannheten skal sies - og det skal den vel - så kjøper jeg det en svært sjelden gang, når jeg er fryktelig hard i magen. Det hjelper.

Omtalte Morgenbladet støttet som kjent Hitlers fredspris-kandidatur i sin tid, men den tanken slo ikke helt igjennom. Etter krigen kunne en ikke godt reise kravet på nytt, for Hitler var død, men Nixon kommer inn som en god reserve.

Jeg vet ikke hvor mange uskyldige, små barns død Nixon har ansvaret for, men det er ikke så få. Hvor mange det kreves for å komme i betraktning, vet jeg faktisk heller ikke.

Det er aldri morsomt å vinne uten konkurranse, og Nixon må ikke et øyeblikk innbilde seg at han er alene på markedet. Hellas kan stille med et sterkt navn - likeså Tyrkia. Vi må heller ikke glemme Portugal. Som en ser så er NATO godt representert. Noe annet er heller ikke å vente, for det er en organisasjon som skal forsvare demokratiet og menneskeverdet. Det er mange mennesker som har nytt godt av det. Kanskje er det også på tide å gi Franco den heder han fortjener.

Nå er det imidlertid kommet fram ting som styrker Nixons kandidatur. En tidligere fredsprisvinner, Lester Pearson, sa ja til bombing av Nord-Vietnam. Det var all right så lenge det ikke ble brukt atombomber. En kan kanskje legge til at det var all right så lenge bombemålet var fargede mennesker. De tåler visstnok mere enn de hvite.

Det er forresten synd at nok en fredsprisvinner, general

Marshall, er død, for han ville nok også ha støttet den nye fredselskende kandidaten. Han hadde sans for slikt.

Gromguttet personlig - Willy Brandt - har uttalt seg i runde, runde vendinger, etter å ha blitt provosert en rekke ganger. Når han får litt tid på seg kan nok kanskje Nixon regne med ham også.

Likevel - Nobel-komiteen får det ikke lett. Kanskje den burde skjære tvers igjennom alle problemer og gi prisen til Håkon Lie.

Om nå komiteen skulle være under press fra CIA eller andre demokratiske institusjoner som forlanger at Nixon nå skal ha en pris, så har jeg et forslag. Tanken er ikke ny. Den er benyttet før med stort hell, men er ikke dårligere av den grunn. Dersom Nixon hadde skrevet sin store fredstale selv, bør han etter min mening være en sterk kandidat til litteraturprisen.

Men kanskje det tross alt ligger en god tanke bak forslaget. Kanskje tror man at dersom Nixon får prisen, så vil han skamme seg slik at det vil hindre ham i å begå nye forbrytelser. En hel verden er redd for at slike planer foreligger. Det nye forsvarsbudsjettet forteller en hel del.

Grr.

Bli abonnent!

Abonnementspris:

den røde Arbeideren pr. år - kr.15.-

Røde Fane " - " 10.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 42

Merk talongen "A" for avisen og RF for Røde Fane

den röde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund,
Postboks 2863 - Kampen, Oslo 5.

Postgiro: 206842.

Redaksjon:
Einar Berg
Esther Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Gunvor Heggelund
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: K. Hovden.

Trykk: Eget Kontor-offset

Medlidenhetskampanjen

I over ti år har Vietnams befolkning på 40 millioner kjempet mot amerikansk aggresjon og for nasjonal frigjøring. Trass i at USA har sendt over 500 000 soldater til Vietnam, satt inn sin sjuende flåte, innbefattet en rekke hangarskip, titusenvise fly, sluppet nesten 8 millioner tonn bomber, minelagt de viktigste havner og brukt innpå 200 000 millioner amerikanske dollars i direkte militærutgifter, har det ikke greid å tvinge det vietnamesiske folk til undertrykkelse.

Det amerikanske folkemordet i Vietnam har ført til kolossale ødeleggelser og stor ulykke for det vietnamesiske folk. Det gikk lenge før folk her til lands innså de grusomheter som ble begått. NRK og norske aviser unngikk bevisst å fortelle sannheten i frykt for å skade vår store NATO-allierte.

Da folkemordet og grusomhetene ikke lengre kunne skjules, greide avisene og NRK bevisst å skjule USA's egentlige hensikt i Vietnam ved å skape en bred medlidenhet med det vietnamesiske folk. Uttrykk som "Krig er forferdelig" og "Stakkars mennesker" ble alminnelig. Man gikk så langt som å sammenligne tragedien i Nicaragua med Vietnam-ødeleggelsene.

I Sverige startet samtlige politiske partier en underskriftkampanje hvor de henstilte til "partene" å slutte fred.

Ved å sette i gang en slik medlidenhetskampanje greide man å skjule det faktum at en krig som undertrykte nasjoner og land fører mot fremmed aggresjon for å tilkjempe seg uavhengighet og frigjøring er en rettferdig krig og at hegemonisters aggresjon og undertrykkelse er en urettferdig sak. Man greide også ved denne medlidenhetskampanjen å underslå det faktum at så sant de undertrykte nasjoner og land som utsettes for aggresjon er modige nok til å gripe til våpen og slutte seg sammen i en ubrytelig enhet og holder ut i kampen, kan de slå aggre-

sjonen tilbake og selv bli herrer over sin egen skjebne.

Dette har gått tydelig fram av alle de folkekriger som er ført mot fremmede agressorer etter den annen verdenskrig. I Indokina som over alt ellers i verden, kan ingen makt bremse opp for den historiske tendens: AT LAND ØNSKER UAVHENGIGHET - NASJONER VIL FRIGJØRE SEG - OG FOLKET VIL GJØRE REVOLUSJON.

Kritikk og sjølkritikk

Vi vil heretter ta med i bladet en spalte for kritikk og sjølkritikk. Vi ber leserne å sende inn sin mening om avisa med kritiske kommentarer til artikler, redigering og emnevalg. Redaksjonen vil svært gjerne ha all mulig hjelp til å korrigere sitt arbeid, - samtidig som den politiske linja vår kan prøves overfor kritikk. Vi for vår del vil gjøre bruk av metoden sjølkritikk for å bedre vårt arbeid, - men en aktiv og konstruktiv kritikk fra leserne vil være nøkkelen i korrigeringsarbeidet.

Denne gang har vi fått kritikk av et avsnitt i lederartiklen i forrige nr. Her sto det bl.a.: "Bare en resolutt, samlet arbeiderfront som kan reise en revolusjonær makt og anvende den på tvers av det borgerlige samfunns spilleregler, kan greie å forsvare sine arbeidsplasser."

Kritikken går ut på (helt riktig!) at det i videste forstand vil være umulig å forsvare arbeidsplassene så lenge kapitalismen ikke ødelegges som system, - at nettopp den kapitalistiske kriseutvikling er lovmessig og en uatskillelig del av kapitalismen. Det vil derfor være feil å hevde det som sto i nr.1.

Vi er helt enige i resonnementet. Kritikken tas til følge. Vi vil imidlertid peke på at i to avsnitt nedenfor i nevnte artikkel tok vi nettopp det tilsvarende forbehold.

Her skrev vi nettopp med henblikk på ovenstående: "men sjøl denne kampen kan ikke gi annet enn midlertidig sikring av levevilkår og politiske rettigheter om den ikke samtidig underlegges en langsiktig strategi for direkte avskaffelse av det kapitalistiske system. Kampens innhold må bli revolusjonært. -"

Det vi mente å understreke er følgende: Bare en kjempende arbeiderklasse, organisert for klassekamp, - kan ha noe som helst håp om å forsvare noenlunde levelige vilkår og rett til arbeidsplasser under den pågående krise. Sjølve krisa, inkludert bedriftsnedleggelse kan vi ikke stanse uten å knuse kapitalismen. Men å føre kamp for å presse kapitalismen til innrømmelser er mulig - enhver streikekamp tar sikte på det. Dess mere resolutt kamp - dess bedre resultater.

Vi er enige i at vi skulle ha tatt forbeholdet allerede i den kritiserte setningen og kanskje ikke to avsnitt nedenfor. Vi skal skjerpe vår årvåkenhet. Takk for kritikken!

Red.

"Dunlett"

Det kan ikke være så greit for de kongelige bestandig heller. Stadig finne på nytt å ha på seg, så en ikke går igjen i gamle diamanter og brokade. Her gjelder det å bruke fantasien og det har i hvertfall Kronprinsesse Sonja gjort under Dronning Margretes besøk. Hun dukket likeså godt opp i kjole med ermer av rosa dun. Det har iallefall ingen gjort før. - 1-0 til Sonja - Det er rart det med dun, her har en fattig fan gått rundt og innbilt seg at det er noe som brukes til puter og dyner og denslags. Pussig nok så har også våre tanker kretset om dun den siste tiden. Det har seg nemlig slik at guttungen trenger ei ny dyne, slasken begynner å bli lang. Men hvordan det nå er eller ikke er så har jeg ikke greid å få det til enda. Så brakk ei tann og det ble ikke billig, så var det nye skibukser - og det ene med det andre. Imens går tida og gutten blir lengre og lengre og dyna kortere og kortere.

Apropos, rosa dun, jeg lurte på åssen en slik kjole ville klå Alvilde, kona mi. Skjønt hun er vel kanskje i droyeste laget. Ikke vet jeg når hun skulle bruke den heller. Selskapseligheten vår består stort sett i at vi stikker bort til Peder-

sen og tar et slag kort med en liten "pinne" ved siden av. Rosa dunkjole ville vel virke noe overdådig ved en slik anledning. Om søndagen hender det at vi besøker svigermor og familien på Lillestrøm. Det skulle vært moro å se fjesene til naboen til svigermor når Alvilde skrider ut av folkevogna i rosa dun - direkte ut i snøslapset i Nygata. Jeg er redd for at det ville svigermor aldri tilgi oss. Så det får heller være.

Det er artig å se på alle bildene av diamanter, safirene, perlene, smaragdene og brokaden og silken. Skriv opp at det koster flekk! Ja, det vet jeg, for det er jeg som betaler det, jeg og arbeidskameratene mine. Men hvis jeg kunne velge - ja, som sagt, guttungen trenger ei ny dyne.

Proletaren.

Støtt Knaben-arbeiderne i deres kamp for retten til arbeid og sosial sikkerhet.

Støtt kravet om statlige garantier for driften.

Krev at kapitalistene oppfyller betingelsene for konsesjon.

Send støtteresolusjoner fra klubber og foreninger til Knaben.

Utrolige Vietnam

av Line Dedichen

Trass i krig og terrorbombing er Nord-Vietnams næringsliv i fullt oppsving, forteller en fransk reporter til "Le Monde" (gjengitt i dansk radio, der jeg hørte det).

Det lyder som et eventyr, men det har faktisk foregått en enorm utvikling av landbruket, forteller han, en helt enestående teknisk utbygging. Elektriske pumper og annet moderne utstyr som er mottatt er blitt godt og riktig utnyttet. Små rismarker er blitt erstattet med store, og overalt kunne han konstatere et høyt teknisk nivå. Han understrekte derfor sterkt at Nord-Vietnam har ikke bruk for fremmede eksperter. Det er ikke noe "u-land".

På den annen side hevdet han bestemt at amerikanerne har gjort alt de kunne for å ødelegge mest mulig. De har bevisst bombet dikene og akkurat der hvor et brudd ville ha forårsaket oversvømmelse av det største antall landsbyer. Hadde vannstanden nådd vanlig høyde ville det ha blitt katastrofe. Foruten å bombe dikene sørget amerikanerne for å bombe verksteder og fabrikker som leverte nødvendig materiale til vedlikehold og reparering av dikene. I det hele mente han at den amerikanske strategi har vært meget systematisk og geografisk bestemt til de sårbareste punkter.

Underjordisk verkstedindustri i de frigjorte områder under krigen i S.Vietnam.

Om befolkningen fortalte han at den er rolig, helt uhysterisk (det gjelder de voksne, barna sitter skjeltende av redsel i sine improviserte, enkle, men effektive punktvisse gjemmersteder).

Alle menneskene er rene og velstelte, fortalte han. De leser bøker og skriver, barna går på skole. Overalt hersker det en nær sagt fullkommen disiplin. Alle vet hva de har å gjøre, både under bombingene og straks de er over. Da går de straks i gang med å fylle ut kraterne der det er mest nødvendig å reparere, først og fremst veiene og landbruks- og andre maskiner. Korrespondenten skildret hvordan han så dem samle seg om en ødelagt traktor f.eks., med samme omhu og bekymring som leger om en dødssyk pasient, og han sa det var utrolig hvor flinke de var til å få "pasienten" på fote igjen.

Kulturlivet. Enda mer utrolig lyder det fra en annen kant (men også i "Le Monde") at første bind av en antologi (et utvalg) av vietnamesisk litteratur er kommet ut i Hanoi midt under bombingene av diker og like før Hanoi og Haiphong ble sønderrevet av de amerikanske kjempeflyenes bomber.

Dette første bindet - det skal bli fulgt av flere - omfatter 65 forfattere og går tilbake til de gamle dynastier Ly, Tran og Le. Man kunne kanskje vente at dette representerte en flukt fra en grusom nåtid til en fjern og fredeligere fortid. Men paradoksalt nok fører boka oss inn i en brennaktuell nåtid da hundrevis av fly kom inn over Hanoi nettopp som freden syntes så nær.

Det er nemlig i perioder av ytterste nasjonal fare at det vietnamesiske folk også tidligere har vist sin skaperkraft og beslutsomhet. Etter å ha bevitnet vietnamesernes kamp i disse dager, forstår en at tyngdepunktene i dette første bindet ligger i det 13. og det 15. århundre da landet henholdsvis ble invadert av mongolene og erobret av Ming-tropper. Begge ville hver for seg ha kunnet feie hele Vietnam ut av historien, skriver artikkelforfatteren, hadde det ikke vært for folkets usedvanlige motstandsvilje.

"Le Monde"s litt.bilag 1/2-73.

En fransk kvinnelig lege, nettopp hjemkommet fra Hanoi, beretter:

Yvonne Capdeville, lege og første-assistent i fysikk ved Orsay-universitetet i Paris, avga beretning den 3. januar om situasjonen i Hanoi der hun oppholdt seg fra den 9. til den 30. desember. Hun arbeidet nettopp sammen med forskerne ved hospitalet Bach-Ma i Hanoi som ble bombet av amerikanerne.

Hun hadde personlige fotografier som viste at hospitalets forskjellige bygninger og institutter var ødelagt av de svære amerikanske bombene, enkelte var helt forsvunnet. Under det siste, kraftigste angrepet av B-52 om natten 21-22 desember, befant de sårede fra forrige raid seg i underjordiske sykesaler, - slik ble de drept av ny bombing. Den franske professoren viste også bilder av ruiner fra An-Duong-kvartalet der arbeiderkollektivene var blitt angrepet. Hun bekreftet at andre deler av hovedstaden var blitt sterkt rammet under raidene og erklærte at mellom den Røde Flod og flyplassen Gia-Lam var det krater på krater på grunn av "teppebombing" med B-52.

"Jeg hadde en følelse av at det var utført forbrytelser til ingen nytte," sa hun. Hun la til at befolkningen bevarer sin ro og langt fra tenker å gi seg. Den 29. desember sa Pham Van Dong til henne at "Bach-Mai-hospitalet skal bygges opp igjen snarest mulig. Skulle president-palasset også bli bombet ville vi flytte litt lenger ut."

Fru Capdeville la vekt på de sikkerhetstiltak som vietnameserne har truffet og som begrenser tapene. Men fordi befolkningen i byene er ung, er det ennå mange barn i hovedstaden og mange var døde i enkelte kvartaler, især i Kham-Tien-gata. Amerikanerne bruker anti-char våpen som trenger igjennom panser og som altså også trenger inn i beskyttelsesrommene.

"Le Monde" - 5/2-73.

(Hsinhua)

FRAMSKRITT PÅ UTDANNINGSFRONTEN I DE BEFRIDDE OMRÅDER I SØR-VIETNAM.

Under de revolusjonære myndigheters aktive lederskap har de revolusjonære undervisningskrefter i de frigjorte områder i det sentrale Nam Bo og Tra Vinh, Can Tho og andre områder i Sør-Vietnam overvunnet mange vansker og aktivt konsolidert og utviklet utdanninga i de frigjorte områder på alle plan og med kraftig støtte av folket. I fjor ble ca. 500 lærere utdannet og mange skoler ble satt opp med over 15 000 innskrevne elever.

Felles front DRV-Kambodsja

(Hsinhua, 9/2-73.

Under et vennsapsbesøk av Samdech Norodom Sihanouk i DRVN ble det offentliggjort et felleskommuniké som viser at det hersker enstemmighet på alle punkter som ble behandlet. I kommunikéet blir det slått fast at det vietnamesiske folk seierrikt har slått tilbake amerikanernes forsøk på å vietnamisere krigen. Det vietnamesiske folks rettferdige og heroiske kamp, den godvilje DRV-regjeringa og PRR i Sør-Vietnam har vist under forhandlingene i Paris har fått sterk støtte av verdens folk inklusive progressive i USA og har vunnet en ny stor seier som har ført fram til avslutninga av krigen og til fred. - Under ledelse av den klarsynte forenede nasjonale front og Kambodjas kongelige regjering, har det kambodjanske folk kjempet en heroisk kamp mot de amerikanske imperialistiske aggressorer og deres lakeier og har vunnet meget store seire av strategisk betydning. De frigjorte områder utgjør nå 85 % av landet, og utvides og konsolideres stadig ...

President Samdech Norodom Sihanouk, den nasjonale forenede fronts statsoverhode, og hans medarbeidere avga en erklæring til det kambodjanske folk der de pekte på at den eneste måten det kambodjanske problem kunne løses på og dermed sette en stopper for den grusomme krigen, var å gjennomføre fem-punkt-erklæringen fra Samdech Sihanouk den 23. mars 1970, høytidelig bekreftet i en offentlig erklæring av ministrene Khieu Samphan, Hou yuon og Hu Nin.

Forts.s.

Disponibel reallønn

Etter hvert lønnsoppgjør står kjendisene fram i TV og radio, som oftest i skjorteermene etter en "hard" forhandlingsnatt og de smiler så pent de kan fra avisenes førstesider. Fagbladene er fulle av tall og statistikk og fyller sidene med et langt intervju med formannen. "Nei, helt fornøyd er jeg ikke - det skal man aldri være - men all forhandling er det muliges kunst - så når en ser det hele i sammenheng så kan man slå fast at det er et godt oppgjør, svært godt, men det har vært hardt." Så følger en rekke tall og statistikk som viser hvor mye reallønna vil øke, dersom prisene ikke stiger utover de prognoser som foreligger og dersom jordbruksavtalen -----. Prisutviklingen vil imidlertid bli nøye fulgt----

Spillet kan veltes!

Så skruer man stemmemaskinen på og det blir et overveldende ja. Alt er tilsynelatende vel og bra.

Svært mange er helt klar over de er blitt lurt nok en gang, og en og annen svever fortsatt i den ufattelige tro at dersom de sier nei, får de ingenting og noe er tross alt bedre. Mange svarer ja fordi de ikke har råd til å gå inn i en konflikt - det er så mange i vår tid som lever på forskudd. En streik vil bety katastrofe for hele familien. Aksepter forfaller som kjent uansett. De vet det og tør ikke ta følgene av sin egen overbevisning.

Etterhvert har imidlertid flere og flere begynt å tenke over det som skjer. Egentlig behøver en ikke tenke så mye heller - en merker det så inderlig godt på lommeboka. Flere begynner å spørre om det virkelig stemmer det som blir sagt. Prisene gjør selvsagt det hoppet som alle utenom pris- og lønnsministeren venter på - og lommeboka er like slunken som før.

Vi kjenner konsekvensene: Ekstrajobb, kona ut i arbeidslivet, nøkkelbarn, vantrivsel, kriser, skilsmisse, sosialhjelp, kriminalitet. Pengemangel er selvsagt ikke den eneste årsak, men det er sikkert en av hovedgrunnene.

En behøver ikke ty til offentlig statistikk for å slå fast slike ting, men la oss likevel ta noen eksempler. Antallet skilsmisser økte fra 2672 i 1966 til 3429 i 1970. En kan selvsagt nok engang innvende at dette ikke bare har med lønnsforholdene å gjøre, men alle kjenner sannheten i det gamle ord om at "når krybba er tom, bites hestene". Antallet separasjoner er i samme tidsrom økt fra 2969 til 4157. Det vil ikke undre noen at en finner de høyeste tallene i aldersgruppa 20 - 35 år. Statistikken viser den samme økningen under posten "sosialhjelp" - som ikke har noe å gjøre med det en i vanlig tale kaller trygd. En finner også denne økningen i anmodninger om inngrep til edruekapsnemndene. Alkoholisme er ofte en følge av bekymringer.

Jamen, sier man, nesten alle har jo bil og TV, fine møbler osv. Det er til en viss grad sant, men statistikken viser at kreditt knyttet til diskonterte avbetalingskontrakter er fra 31/1-1970 til 31/12-1971 økt fra 1450 millioner til 1604 millioner. Utenom denne statistikken kommer selvsagt smågjeld i butikker, på bensinstasjoner og privatgjeld. Alle disse mennesker som lever på forskudd, er selvsagt lette offer for de glatte og rutinerte pratmakerne. Og hvem er det som tjener på all denne gjelda, på de høye avbetalingstilleggene og de høye rentene?

Vi har opplevd prisstopp og har vel smått undret oss over hvordan tallene på prislappene likevel har hatt en tendens til å forandre seg - og det aldri nedover. Vi har stadiq opplevd at prismyndighetene har gitt etter for press. En kan også spørre seg selv om noen noensinne har tittet litt nøye på forholdet import- og utsalgspriser - for å nevne noe - eller fordyrende mellomledd i varehandelen. Alle kjenner jo til hva fiskeren får for fisken. Det er så mange som beriker seg.

Likevel forteller pampene oss at selvom mye blir spist opp i perioden, så rettes dette opp ved oppgjøret slik at realinntekten likevel stiger.

Men tross alle innvendinger måtte det virke som et sjokk på mange da avisene - selv de høyrevridde - kunne meddele at dersom noen har innbilt seg at de har fått noen reallønnsøkning de siste 13 åra, så har de tatt feil. Da det først gikk hull på byllen, så kom opplysningene på løpende bånd.

De mest statistiske knep ble brukt, men det var svært vanskelig å dekke de faktiske forhold. Noen har hatt en liten økning i sin disponible realinntekt på grunn av lønnsglidning, mens andre som ikke har slike muligheter, har i beste fall stått stille. Andre har hatt tilbakegang.

Er arbeidsplassen Norge på konkursens rand? Ikke hvis en skal dømme ut fra all tilgjengelig statistikk, fra politikernes ord før valg, fra aksjeutbytte, fra investeringer og ut fra den levestandard enkelte tydelig viser.

En undrer seg bare stort når en ser tallene for enkelte i likningsprotokollene. Tallene for skattesnyteri er imidlertid vanskelige å få tak i. Noen antyder at begrepet er svært overdrevet, mens andre hevder at vi alle ville slippe mye rimeligere hvis skattebyrdene ble rettferdig fordelt. Det er som kjent to former for skattesnyteri - den lovlige, loven er formet i den hensikt at store beløp kan unndras beskatning - og den ulovlige.

En ting er imidlertid bomsikkert: Våre forhandlere har i større eller mindre grad ført oss bak lyset. Hittil har en ikke sett at noen har antydnet at de bør stå til ansvar for dette, men - ærlig talt - er det for mye forlangt? Eller er situasjonen så bedrøvelig her i landet at det ikke er mulig å finne fram til ærlige og hederlige forhandlere?

Å nei - vi har en solid stab med tillitsmenn som står på linje med den alminnelige arbeider, men vi må få en ny ledelse som ikke er ledd i en institusjon som er nødvendig i en kapitalistisk samfunnsordning.

B.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland c/o Bergerud, Radarvn.24, Oslo 11,
tlf.280829.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4, Torgenholtet,
2010 Strømmen.
Kristiansand: Jan Erik Ryen, Palle Rosenkrantzgt.12,A,
4600 Kristiansand s.

Trondheim: Paul Heggelund, Psyk. Institutt, Norges Lærer-
høyskole,7034 Trondheim.
Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020 Tromsdalen.
Stjørdal: Tor Dybvad, Boks 86, 7501 Stjørdal.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10,B, 3000 Drammen.

kritikk av....

Et av de mest typiske og mest avskrekkende eksempler på småborgerlig politikk i dagens samfunn er forslaget til program for MLG, SUF's "voksne" avdeling. Dette programforslaget gir på en konsentrert måte uttrykk for en småborgerlig, anti-monopolistisk linje i politikken.

På side 7 i forslaget til prinsippprogram står det følgende:

"Den statsmonopolistiske kapitalismens vekst i Norge har ført til følgende aktuelle hovedmotsigelse mellom klassene: På den ene sida står monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som sin faste allierte. På den andre sida finner vi arbeiderklassen og det arbeidende småborgerskapet med visse småkapitalistiske grupper som nære venner. Til folkets rekke hører også voksende deler av undertrykte sosiale grupper som går på tvers av klassegrensene: Ungdommen under utdanning og kvinnene."

Denne tvers igjennom umarxistiske versjonen av hovedmotsigelsen er velkjent og ble første gang ført fram av Krustsjov som en ny utgave av teorien om den fredelige overgangen til sosialismen.

Det er helt klart at hvis man forestiller seg at hovedmotsigelsen i Norge i dag går mellom monopolkapitalen og folket, fornektet man samtidig at det strategiske målet for den norske arbeiderklassen er en sosialistisk revolusjon. Småborgerskapet og største delen av mellomlagene, for ikke å snakke om småkapitalistene, har ikke som klasse og grupper noen sosialistisk revolusjon som målsetting. Tvertimot er deres klassemessige målsetting å konservere kapitalismen, og de nærer idealistiske ønsker om å skru historiens hjul tilbake til den før-monopolistiske kapitalisme, som trygget deres rettigheter som utbyttere og privilegerte grupper. Sosialismen vil utrydde disse som klasser og privilegerte grupper, og de står derfor i et uforenlig motsetningsforhold til arbeiderklassens revolusjonære sosialistiske målsetting. Samtidig trues de altså av monopolkapitalismens utvikling. Løsningen av hovedmotsigelsen monopolkapitalen-folket blir derfor ikke en sosialistisk, men en anti-monopolistisk, demokratisk forvandling av samfunnet.

I neste linje i det siterte avsnittet presterer MLG's programskrivere en teori som til og med overgår salig Krustsjovs revisjonisme. Her sies det at ungdom under utdanning og kvinnene er en undertrykt sosial gruppe som går på tvers av klassegrensene. Hvilken banebrytende nyoppdagelse i den revisjonistiske sumpen må ikke dette være! Nå kan kanskje til og med "folket" se seg om etter forbundsfeller blant monopolkapitalistene. Fru skipsreder Jahre (hvis hun finnes) kan endelig rekke hånden til vaskekone Hansen i enhetsfrontens forbrødring, og bedriftsøkonomistudent von Hagen, med pappas penger som solid fundament, kan sammen med yrkesskoleelev Jensen kjempe mot forverra kår. Hvilken borgerlig idyll måtte ikke dette bli. Nå ja, spøk til side.

Kommunistisk Arbeiderforbund anser, i motsetning til MLG, at hovedmotsigelsen i Norge går mellom proletariatet og borgerskapet. Ut fra dette tar vi sikte på å mobilisere arbeiderklassen til kamp mot hele det kapitalistiske samfunnssystem, for innføring av sosialismen gjennom proletariatets diktatur. Vi tar også i denne kampen sikte på å vinne forbundsfeller blant andre grupper og lag av befolkningen, men vi innser ut fra marxismen-leninismens grunnleggende teorier at dette skjer ved at småborgerne og folk fra mellomlagene, på grunn av sin håpløse klassemessige og samfunnsmessige stilling, ut fra en fornufts-messig erkjennelse, forlater sitt eget klassestandpunkt og inn-tar proletariatets. Her bygger vi kommunister på Lenin som sier om småborgerskapets bestrebelser: "Deres forgangne drar dem til borgerskapet, deres framtid til proletariatet. Deres fornuft fører dem til det siste, deres fordømme til det førstnevnte."

Denne utviklingen vekk fra deres klassestandpunkt tar vi sikte på å framskynde gjennom ideologisk kamp, nettopp mot deres klassemessige basis. Grunnlaget for hele vår politiske virksomhet er at arbeiderklassen, ut fra sin samfunnsmessige stilling, er den eneste revolusjonære klasse, og derfor den eneste kraft som er istand til å lede kampen for sosialismen fram til seier. For å nå dette målet kreves det et revolusjonært kommunistisk parti, bygd på arbeiderklassens mest framskredne elementer.

Vi avslører og bekjemper selvfølgelig også slike absurde oppfatninger som at kvinnene og ungdom under utdanning skulle utgjøre egne grupper på tvers av klassegrensene. Vi innretter vårt politiske arbeid på å trekke til oss de mest framskredne deler av arbeiderkvinnene og arbeiderungdommen, ut fra et klassemessig grunnlag. I likhet med andre deler av arbeiderklassen, har de ikke noen særinteresser som kan sees adskilt og isolert fra klassekampen forøvrig. Tvertimot må for eksempel arbeiderkvinnenes kamp for likelønn og mot diskriminering, og arbeiderungdommens kamp for større rettigheter til selv å velge utdan-

nelse etter evner og behov, være en viktig del av hele klassens kamp mot kapitalismen, for sosialismen.

Trass i alle "revolusjonære" fraser om væpnet kamp og anerkjennelse av proletariatets diktatur, kan ikke programmet skjule at det er noe ganske annet man sikter mot. Det som i programforslaget blir kalt for proletariatets diktatur og sosialistisk revolusjon innebærer i realiteten ikke noe annet enn en borgerlig-demokratisk omveltning der "folket" skal ta makten fra "monopolkapitalen".

Dette kommer da også ganske klart fram på side 9 i programmet der det et sted sies: "En enhetsfront av alle revolusjonære klasser, lag og grupper. Den norske revolusjonen må være massenes revolusjon. Dens klassegrunnlag er alliansen mellom den mest konsekvente revolusjonære klassen, arbeiderklassen, og andre undertrykte og utbyttede lag av folket. Denne enhetsfronten vil ta ulike former, være basert på arbeidernes og det arbeidende småborgerskapets masseorganisasjoner, på ulike aksjonsenheter og tverrpolitiske bevegelser. Kimene til denne revolusjonære enhetsfronten er lagt gjennom kampen mot EEC-imperialismen."

Lenger ut i programmet, på side 10, heter det: "Sosialismen kan bare konsolideres og utbygges hvis den borgerlige hæren blir oppløst og monopolkapitalens byråkratiske statsapparat blir erstattet av en demokratisk stat som tjener folket og undertrykker den gamle herskerklassen."

Dette er oppfatninger som ikke har det minste til felles med den marxist-leninistiske strategi for sosialismen. Det er et oppkok av gammel og ny revisjonisme, og kan ut fra norske forhold bare være et kampgrunnlag for småborgerskapets reaksjonære bestrebelser. Det kommer her fram slike uhyrlige ting som at enhetsfronten for sosialismen skal bestå av småborgerskapets masseorganisasjoner og andre tverrpolitiske bevegelser, og det påstås at kampen mot EEC betydde kimen til denne enhetsfronten, som til og med blir kalt for revolusjonær.

Lenin klargjør spørsmålet om arbeiderklassens forbundsfeller på en konsis måte i sin polemikk mot Plechanov som sier: "Det internasjonale sosialdemokratiet står i spissen for de arbeidende og utbyttede massenes frigjøringsbevegelse." Lenin polemiserer mot dette og sier: "Ikke i det hele tatt. Det står i spissen bare for arbeiderklassen, bare i spissen for bevegelsen i arbeiderklassen, og om andre elementer forener seg med denne klasse gjør de det som individer og ikke som klasse. Og de går over fullstendig og absolutt bare når de "forlater sitt eget standpunkt".

Videre: "Om vi virkelig med bestemthet visste at småborgerskapet kommer til å støtte proletariatet i gjennomføringen av deres, proletariatets, revolusjon, ville det være meningsløst å tale om "diktatur", for vi ville i så fall garanteres en så overveldende majoritet at vi ville klare oss meget bra uten et diktatur (som "kritikerne" vil få oss til å tro). Erkjennelsen av nødvendigheten av proletariatets diktatur er meget nært og uadskillelig forbundet med det Kommunistiske Manifests teser om at proletariatet alene er en virkelig revolusjonær klasse."

Like så sterkt som disse ord rammet Plechanov og hans programutkast i 1902, like så sterkt rammer det dagens dårlige etterplaprer i MLG. Disse går bare enda lenger enn Plechanov på det tidspunkt våget å gå.

Det snakkes om kimen til en revolusjonær enhetsfront som ble lagt under kampen mot EEC. Hva siktes det her til?

Er det enhetsfronten mellom landbruksmonopolene og venstre-sosialdemokratiske fagforeningspamper, slik den kom organisatorisk til uttrykk gjennom ledelsen i Folkebevegelsen, det her tenkes på, eller er det "Arbeiderkomiteens" intellektuelle overbudspolitikk i nasjonalistiske paroler.

En av disse delene må det være! For det kan umulig siktes til den sterke motstanden fra arbeidsplasser rundt om i hele landet, der arbeidsfolk tok opp kampen mot EEC ut fra deres egne interesser og påviste hvordan EEC-medlemskap ville bety et hardt angrep på deres egen økonomiske og politiske kamp. Denne kampen som arbeiderklassen spontant utviklet på klassens eget grunnlag ble jo helt bortglemt av SUF-erne, som da var opptatt med å sikre småborgerskapets "sjølråderett".

Vi norske kommunister mener, i likhet med samtlige marxistiske klassikere, at arbeiderklassens frigjøring fra undertrykkelse og utsugning bare kan være dens eget verk. Vi avviser på ingen måte forbundsfeller fra andre klasser og grupper i kampen for sosialismen. Tvertimot anser vi det for ubetinget nødvendig at klassens revolusjonære ideologi slår røtter også blant andre deler av befolkningen, slik at de forlater sitt klassegrunnlag og kjemper på arbeiderklassens side. Men vi avviser på det mest bestemte at "småborgerskapets masseorganisasjoner, ulike aksjonsenheter og tverrpolitiske bevegelser" ut fra deres klassegrunnlag skal utgjøre en progressiv kraft, ja til og med en allianse, som sammen med arbeiderklassen skal gjennomføre en sosialistisk revolusjon. Dette er en "teori"

som er fullstendig fremmed for en marxistisk analyse av klassekreftene i et høyt utviklet kapitalistisk land.

Noe ganske annet er det i land med forekomster av foydale rester slik som for eks. i Kina for revolusjonen. Her foregikk det en foydal undertrykkelse av bondene og til og med deler av borgerskapet. Småborgerskapets progressive side kom her til uttrykk gjennom en kamp for borgerlig demokrati, for eks. uttrykt gjennom bondenes krav på jord. I slike tilfeller var småborgerskapet og også store deler av andre grupper i folket arbeiderklassens allierte. Men i og med at de foydale rester blir borte forsvinner også småborgerskapets og borgerskapets progressive egenskaper, fordi deres klassemessige interesser ikke lenger fremmer proletariats kamp. Slik er i dag situasjonen i alle høyt utviklede kapitalistiske land, deriblant Norge.

Vi kommunister avviser også med bestemt en oppfatning som går ut på at det etter revolusjonen utvikler seg "en demokratisk stat som tjener folket", slik det står i det siterte avsnittet fra programforslaget.

Mot dette stiller vi Lenins definisjon av proletariats diktatur: "Det nødvendige kjennetegn, den ufravikelige forutsetning for diktaturet er den voldelige undertrykkelse av utbytterne som klasse, og følgelig et brudd på det "rene demokrati", dvs. likheten og friheten, overfor denne klassen."

I skarp kontrast til MLGs programskrivere påviser Lenin at selve grunnlaget for diktaturet er den klassemessige undertrykkelse av utbytterklassen. I motsetning til MLGs prat om "demokratisk stat" påviser Lenin at proletariats diktatur nettopp er et brudd på demokratiet, overfor utbytterklassen. Det hjelper ikke for MLGs programskrivere å forsøke å vri seg unna dette spørsmålet ved å henvise til at også de sier at den gamle "herskerklassen" skal undertrykkes. Hvem de definerer som herskerklasse gikk allerede fram av deres definisjon av hovedmotstandsgjengen. Der begrenser de jo denne til å omfatte "monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som sin faste allierte."

Vi kommunister mener derimot at utbytterklassen omfatter hele borgerskapet, uansett om det er store eller små kapitalister. Mot hele denne tidligere eiendomsbesittende klasse er det at proletariats diktatur må sette inn sin voldelige, undertrykkelse.

For ytterligere å vise hvordan MLG i virkeligheten tar sikte på en fredelig anti-monopolistisk overgang til sosialismen, kan det være fristende å sitere noen linjer fra MLGs forslag til arbeidsprogram.

Under avsnittet "Forsvar de demokratiske rettigheter" står det innledningsvis: "Mobilisering av folket på demokratiske krav gjør det mulig å forsvare og til og med vinne nye demokratiske rettigheter for folket under monopolkapitalens klassek diktatur. Dette tjener folket i dag og letter arbeidet med å styrte herskerklassen."

Så kommer disse demokratiske kravene: "KP krever - Full organisasjons-, trykke- og talefrihet i alle deler av det norske samfunnet, også på bedrifter, i det militære og på skoler, uinnskrenket rett for folket til gjennomføring av demonstrasjoner og møter, politiets spesialstyrker for å slå ned demonstrasjoner må oppløses, bevilgningene til overvåkningstjenesten må innstilles, unntaks- og beredskapslovene må oppheves, ingen ansettelser skal hindres pga. politiske standpunkter, tro, hudfarge el. bort med alle innskrenkninger i arbeidsfolks streikerett, sikkerhetspolitiets arkiv over norske progressive må tilintetgjøres, det må innføres forbud mot svartelisting av progressive, ingen bevilgninger til det borgerlige militærapparatet." - osv. Dette er slike "fantastiske" demokratiske krav at leseren uunnværlig må stille seg spørsmål om det overhodet er mulig å komme lenger i politisk opportuniste, og reaksjonær utopisme. Når monopolkapitalistene er fratatt sin overvåkningstjeneste, sitt militærapparat, sine hemmelige arkiver, politiets spesialstyrker er oppløst, når folket på alle områder har fått full organisasjons-, tale- og trykkefrihet, uinnskrenket rett til å demonstrere, uinnskrenket streikerett osv., hva er det da igjen av monopolkapitalens makt og deres herredømme?

NKP har sine teorier om "å begrense og beskjære monopolkapitalens makt" gjennom demokratiske reformer. I MLGs programutkast er det ikke bare snakk om å "begrense og beskjære", men til og med om å frata monopolkapitalen dens aller viktigste undertrykkelsesmidler. Dette skal altså skje innen det monopolkapitalistiske samfunnets rammer.

Det må være opplagt at når disse MLGs "reformer" er gjennomført, så er det ganske enkelt bare for folket å frata monopolkapitalen dens private eiendomsrett til produksjonsmidlene, og konfiskere deres formue. Monopolkapitalistene stakkar, kan jo allikevel ikke forsvare seg på noe vis. De har jo ikke lenger noe overvåkningspoliti og intet militærapparat i ryggen. Alt dette har folket fratatt dem ved at de har stoppet bevilgningene.

På denne måten vil den fredelige overgangen til sosialismen

etterhvert spre seg utover hele landet, og "folket" vil ta til med å bygge opp sin "demokratiske stat". Dette er den eneste naturlige konklusjon på gjennomføringen av MLGs demokratiske krav.

Vi kommunister tar naturligvis på det aller sterkeste avstand fra slike illusoriske ønskedrommer. Vi mener at arbeiderklassen i dag må stille den sosialistiske revolusjonen som sitt strategiske mål.

Ut fra denne målsetting må taktikken til enhver tid utarbeides. Å stille krav som inngir illusjoner om at folket har muligheter til å forandre maktforholdene innenfor det kapitalistiske samfunns rammer, er en forbrytelse mot arbeiderklassen og bidrar til å avvæpne den i den økonomiske og politiske kampen.

Når vi kommunister reiser kampkrav, så gjør vi det for å utvikle arbeiderklassens revolusjonære bevissthet. Vår oppgave er å føre arbeiderklassens spontane økonomiske kamp opp på et høyere nivå. Dette skjer gjennom at vi i vår propaganda får de politisk mest framskredne arbeiderne til å bli bevisste om sosialismens objektive nødvendighet.

De krav som vi kjemper for skal gi betingelser som tjener arbeiderklassens kamp for å knuse hele det kapitalistiske samfunns systemet. Den sosialistiske klassepropagandaen kjører vi fram for alt ut under selve deltakelsen i arbeiderklassens kamp. På denne måten blir forutsetningene og betingelsene for å trekke til seg arbeiderklassens mest framskredne deler lagt. Kampen for arbeiderklassens krav må alltid underordnes kampen for sosialismen. Vår første målsetting er å bevisstgjøre arbeiderklassens mest framskredne deler om nødvendigheten av å delta i arbeidet for å skape et revolusjonært kommunistisk parti, det viktigste våpen i kampen mot borgerskapet.

Konklusjonen på denne gjennomgåelsen av de mest typiske trekk i MLGs program, blir at det er et utkast som er gjennomstyret av den småborgerlige sosialismens ideer. Dette har for MLGs programskrivere objektivt sammenheng med deres småborgerlige klassegrunnlag. Programmet er et tvers igjennom reaksjonært kampgrunnlag for de småborgerlige grupper og lag i folket, og det fremmer deres kamp mot monopolkapitalen på egne klassemessige premisser.

Ut fra arbeiderklassens interesser må de synspunkter som kommer til uttrykk i programmet aktivt bekjempes. Arbeiderklassen må organisere sin kamp, på sitt eget klassemessige grunnlag, uavhengig av andre grupper og lags kamp mot monopolkapitalen. Først og fremst derfor må MLGs programforslag avvises. Det må bekjempes fordi hele den linjen som kommer til uttrykk i programmet tar sikte på å føre arbeiderklassens kamp vekk fra sitt klassegrunnlag, og over på småborgerskapets premisser.

Det kan kanskje for enkelte synes merkelig at vi kommunister legger så stor vekt på å avsløre MLG, som jo i hovedsak er en intellektuell gruppering, med en helt minimal oppslutning i arbeiderklassen. Til dette er å si, at MLGs ideologiske grunnlag er typisk for den småborgerlige sosialisme, som kommer igjen i mange forskjellige varianter innen den såkalte "venstrebevegelse". I Kommunistisk Arbeiderforbunds arbeid for å reise et revolusjonært kommunistisk alternativ, utgjør revisjonismen den taktiske hovedfienden. Ideologisk er sosialdemokratiet på retur, selv om de organisatorisk holder stillingen. Dets funksjon som borgerskapets viktigste agenter blir i stadig større utstrekning overtatt av revisjonistiske og småborgerlige organisasjoner. I kampen for å reise arbeiderklassens kommunistiske parti er det derfor meget viktig at disse "folkevennene" av ulikt slag blir slått tilbake og avvist. Vi vil overfor den norske arbeiderklasse avsløre MLGs program, som det fremmedelement det egentlig er.

Vi er også overbevist om at den senere tids ekstreme høyreutvikling innen SUF-MLG vil føre til at progressive medlemmer i disse organisasjonene vil reagere og ta opp kampen mot ledelsens politikk. Disse kamerater vil vi betrakte som forbundsfeller i kampen for å bygge et revolusjonært alternativ.

Et av de beste våpen i kampen mot MLG-ledelsen er nettopp deres eget program. Bedre enn mange ord vil effektive studier av dette forslaget, sammen med studier av marxismen-leninismens klassikere ramme ledelsen som en boomerang.

Når Marxismen-leninismens vitenskapelige klasseanalyse og statsteorier blir satt opp mot MLGs programforslag, vil hele forslaget falle sammen som det ynkelige korthus det egentlig er.

Våre paroler i kammen mot revisjonismen må være:

UFORSONLIG KAMP MOT DEN SMÅBORGERLIGE SOSIALISMEN!

FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS ORGANISERING PÅ SELVSTENDIG KLASSEMESSIG GRUNNLAG!

FRAM FOR ET VIRKELIG KOMMUNISTISK PARTI!

Egil Engeland.

nei til....

og Aker-arbeidernes initiativ var et uttrykk for den voksende uro og protestholdning i hele landets arbeiderklasse mot real-lønssenkning i sin helhet.

Momsen blei i sin tid innført under den utrykkelige forutsetning at lønnstapet (beregna av det offentlige til å tilsvare 6,7 % prisstigning på konsumvarer) skulle kompenseres gjennom lettelse i den direkte beskatning og økt barnetrygd. Derfor blei de 6,7 prosentene unndradd grunnlaget for lønnskompensasjonen for prisstigning i tariffavtalene.

Vi kommunister advarte mot dette, da vi allerede øyna den planlagte svindelen bak planene. Og vi fikk rett. Den direkte skatteandelen av lønna har steget - og langt over det de deflaterte verdier av økt barnetrygd i dag utgjør. Ingen vil i dag kunne benekte dette. Svindelen er avslørt, og nå er kravet fra landets arbeiderklasse så sterkt og advarslene til kapitalistene og regjeringa så alvorlige at noe måtte gjøres. Hva var problemet? Det er ikke så lett å manøvrere og ha prestisjen i behold når man er grepet i fusk for åpen scene, og likevel vil fortsette planene om utplyndring av arbeidsfolket. LO-NAF-koalisjonen har tydelig problemer. NAF er ergerlig over at Aspen-gren og LO-ledelsen ikke er "moralisk sterke nok" til å oppfylle sin del av den felles sammensvergelsen, nemlig å knekke arbeidernes organiserte uttrykk for misnøye. Hovedsaken for industrikapitalistene er: moms eller ikke moms, lønnsandelen skal ned - eierinntektene opp.

NAF får hjelp

Karrièrejegere i politikken er det nok av. De fleste av dem er opportuniste som makthaverne alltid har stor nytte av. De dukker svært ofte opp som renegater fra arbeidernes egne organisasjoner.

Denne gangen kom hjelpen - ikke så overraskende for oss - fra NKPs ledelse. Reidar Larsen, med støtte fra NKPs "landsstyre" (hva er det?) legger fram følgende forslag til hvordan borgerskapet og deres stat skal manøvrere for å dempe tendensene til organiserte aksjoner fra arbeiderne:

"Momsen på matvarer sløyfes (utmerket) men til gjengjeld skal arbeiderne gi fra seg retten til indeksoppgjør til våren uansett om det er virkelig prisstigning!"

Både LO og NAF oppfatta øyeblikkelig poenget. Korvald-regjeringa bør - med litt hodebry - kunne fikse og manipulere med regler og "garantier" overfor folket om redusert moms på matvarer. Til gjengjeld vil NKP love politisk og organisatorisk å splitte opp enhver venstreopposisjon blant arbeiderne som vil føre kamp for lønnskompensasjon for prisstigninga - uten noen reduksjon av reallønna i forbindelse med indeksoppjøret.

Reidar Larsen og NKPs "faglige leder" Kolbjørn Harbu fikk også øyeblikkelig bevis for hvor kjærkommet deres initiativ var. NRKs radio og fjernsyn laga intervjuer og refererte det geniale forslaget i alle nyhetssendingene 2 heile dagar til ende - og med repriser, slik at folket skulle få de beste forutsetninger for å svelge ned dette tvilsomme brygget.

Vi vil imidlertid peke på en del kjennsgjerninger vedrørende den økonomiske situasjon som ikke akkurat skal inngi en tillit til at LO-NAF-Staten får lov til å løse lønsspørsmåla over hodet på arbeiderne. Den virkelige situasjon tilsier at en kjempende arbeiderfront må reises med direkte sikte på full kompensasjon for enhver prisstigning og produksjonsøkning uten noen illusjoner om hva "statsinngrep" betyr så lenge kapitalismen består.

Tariffavtalene for svake

Den økonomiske situasjon kan i nakne tall gjengis slik: Tariffperioden 1970-72 blei innleda med et oppgjør som medførte at store grupper fikk direkte tap. Flere bedrifter, som Nor-gas, Sauda, og seinere Oslo Sporveier og teaterarbeiderne, måtte sprengje hele oppgjørsramma for å unngå alt for kraftige lønnsnedslag. Bare direkte kamp fra arbeidernes side, der og andre steder, hindret de verste utslag i en senking av leve-standarden. I denne perioden steig prisene med ca. 12 %, samtidig som produksjonsøkninga, ifølge statistisk sentralbyrås be-regninger, var på 10% med omtrent samme antall sysselsatte. Indeksoppjøret 1971 ga en kompensasjon på 2,7 %.

Tariffkravene for oppjøret 1972 fra arbeidernes side, dreide seg derfor naturlig nok om fra 25 til 15% (alt ettersom de hadde greid å få såkalt lønnsglidning i perioden - noe som er umulig for store grupper fordi de står på sperrede normal-lønnsavtaler). Kravet om en arbeidsavtale med fulle garantier til kompensasjon for enhver prisstigning var dessuten det eneste forsvarlige å godta for en to-års-periode.

Lønnskrava forrødt av LO

LO neglisjerte arbeiderne og inngikk en forhåndsavtale med NAF om en ramme for alle forbundsoppgjør. Dette har gitt følgende resultat som alle forbund måtte godta som grense for sine avtaler.

1. Generelt tillegg: kr. 0,35 pr. time 1.år og
" 0,20 pr. time 2.år.
2. Lavtlønnstillegg: kr. 0,08 - 0,45 i gjennomsnitt for de respektive forbund. (De fleste forbund ligger nær-mest kr.0,08 pr. time i gjennomsnitt).
3. En "fortjenesteutviklingsgaranti" som i seg sjøl er en reell undergraving av all reell lavtlønnsprofil ved tariffoppjøret.

Hvordan møtte så LOs forslag den kraftige pris- og dyrtids-utviklinga som alle økonomiske analyser klart spådde?

Det som står fast er følgende: Om ikke gjennomsnittsførtje-nesten innen industrien, gjennom den såkalte lavtlønns-glidning eller ved det nokså sovende indekstillegget som skal gis pr. 15/3 1973 er steget med kr.0,50 pr. time den 10/4 1973, skal den gjennomsnittlige timelønn heves med differansen mellom gjennomsnittsførtjenesten (etter NAFs statistikk) og kr.0,50.

Hva innebar så dette?

Den bebudede kraftige prisstigning og dyrtidsutvikling, sam-men med industriens planlagte rasjonaliserings-offensiv, måtte presse fram en "lønns-glidning" som utmerket godt kan registre-res på NAFs misvisende statistikk til langt over 0,50 pr. time i gjennomsnitt pr. 10/4 1973. Men de lavtlønte (som har små mu-ligheter til å utnytte forholdene til lønns-glidning) vil da ik-ke være berettiget til en eneste øre i tillegg!

Avtalen om indeksregulering sier følgende i pkt. 1:

"Når Statistisk Sentralbyrås konsumprisindeks pr.15. mars 1973 foreligger, kan LO, i tilfelle av stigning, og NAF, i tilfelle av fall, kreve opptatt forhandlin-ger om regulering av lønninger som er fastsatt i kroner og øre. Kravet er maksimalt begrenset til en regulering som svarer til den prosentvise endring i konsumprisindeksen siden 15. mars."

For vår del vil vi si: Ethvert forsøk på å svekke arbeider-nes økende vilje til å kreve denne avtalen oppfylt i sin fulle konsekvens, må stemples som forræderi og streikebryteri.

Momsen på matvarer må fjernes. Kampen for dette er viktig, fordi den tar sikte på å fjerne ett av de tiltaka som under-graver lønnsandelen. Det som her blir frarøvet arbeiderne kom-mer i tillegg til det tap som registreres ved indeks-poengenes stigning i perioden!

7-8 pst. prisstiging i 1 år

Konsumprisindeksen fra Statistisk Sentralbyrå viser pris-stigninga siden avtalen våren 1972.

1. jan. 1972	125,7
1. jan. 1973	134,3

Dette tilsvarer en prisstigning på mellom 7 og 8 % - eller om man vil, like meget i reduksjon av den disponible inntekta (etter at skatten er trukket fra).

Baklengs salto med ...

Da SUF i 1969 marsjerte ut fra SF's landsmøte erklærte de at SF ikke lengre var et brukbart redskap for arbeider-lassen og at både SF og NKP's eksistens var et hinder for innføringen av sosialismen i Norge. Et syn vi dengang del-te og fortsatt deler.

I 1973, 4 år etter, danner SUF/MLG Arbeidernes kommunistiske parti som nå har invitert til valgsamarbeid med den tidligere hovedfiende SF og NKP.

En kan ikke se at 1970-åras SF er blitt mindre sosial-demokratisk enn 1960-åras SF eller at NKP er blitt mindre revisjonistisk etter 1969, så SUF/MLG må ha foretatt ikke bare et politisk hallingkast, men for å nytte sportster-minologi: Baklengs salto med helskru - i sannhet et C moment.

EYV.

+1.50 pr. time må til

Å kompensere dette, ville - sett på bakgrunn av ett års utvikling - tilsvare en lønnsøkning på 9 - 11 %, eller ca. 1,50 pr. time (om man skulle beregne ut fra den del av lønna som man kan disponere til personlig forbruk).

Vi vil ytterligere understreke at skatter og kostnader som ikke medregnes i indeksen, også har steget kraftig.

I løpet av det siste året har dessuten produksjonen i industrien steget. Produktiviteten pr. sysselsatt har økt. Produksjonsindeksen fra Statistisk Sentralbyrå (siste beregninger går fra okt. 1971 til okt. 1972) viser en indekstigning på fra 181 p. til 188 p.

Vår anbefaling til de fagorganiserte blir derfor følgende:

Før kampen videre mot moms, men gi ikke opp kravene om full dekning for prisstigninga ved indeksoppgjøret. Prisene og skattenes øking viser lønnstapet.

Lønnsnedslag er det samme som at den delen av arbeidsdagen som brukes til å produsere for egen velferd forkortes, mens den delen av dagen som går med til å arbeide for kapitalistenes profitt forlenges.

Avvis alle splittelsesforsøk og kompromissavtaler bak arbeidernes rygg.

Krev full kompensasjon for prisøkninga.

Spreng tariffavtalens rammer om nødvendig for å sikre en rettferdig andel av produksjonsøkninga.

Keis den antikapitalistiske enhetsfronten av alle arbeidere, uten hensyn til LO-byråkratenes diktatur og revisjonistenes intriger.

Mot økt utbytting!

Bekjemp borgerstaten!

K.H.

felles front...

Den 1. og 2. februar utsendte regjeringa i Nord-Vietnam og den provisoriske regjering for republikken Sør-Vietnam erklæringer der de hver for seg fastslo hele det vietnamesiske folks faste beslutning fortsatt å støtte det kambodjanske folks rettferdige kamp og korrekte holdning med henblikk på å løse Kambodjas problem og nå fram til en gjenopprettelse av freden i hele Indokina. USA må strikt respektere folkets grunnleggende nasjonale rettigheter slik de er anerkjent i Geneve-avtalen av 1954 og respektere Kambodjas nøytralitet. Landets indre anliggender må bli avgjort av folket selv, uten fremmed innblanding. Samdech Sihanouk, Kambodjas statsoverhode, representerer statens lovlige, legitime fortsatte eksistens. Kambodjas nasjonale unions kongelige regjering med Samdech Penn Nouth som statsminister og Khieu Samphan som vise-statsminister, er det kambodjanske folks eneste lovlige og legitime regjering.

13 uønskede reportasjer

heter denne boken, skrevet av en vesttysk journalist, Gunther Wallraff.

Forfatteren har satt seg inn i, ja han har selv gått inn i situasjoner hvor ofrene for den borgerlige stats kjempebløff - "velferdssamfunnet" - befinner seg.

Han har lagt seg inn på sinnsykehus som "alkoholiker", han har vært "uteligger", og har truffet jesuifolkene og byråkraterne i skjønn samdrøktighet.

Han søkte seg jobb og utga seg for medlem av et venstreradikalt parti, og "alt var dessverre opptatt".

Han utga seg for medlem av NPD og kunne få jobb hvorsomhelst, ja - han fikk til og med innpass i overvåkningspolitiet.

Vi anbefaler våre lesere denne boken. Den er på 237 sider og koster kr.29,50. Boken kan bestilles fra Oslo Bok og Papirhandel, Schweigaardsgt. 56, Oslo 6.

Om studiearbeidet

En revidert utgave av forbundets grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning ligger nå klar, og kan bestilles.

Studieplanen bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

I tillegg kommer et særskilt møteopplegg om marxismens filosofiske grunnlag, spesielt om dialektikken.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr. 1.-
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr. 3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr. 3.-
Heftet Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister, kr. 1.-
"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.
Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr. 3.-
"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgetesene), kr. 4.-
Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsippprogram og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1 1973 - kr. 2.-
"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober) - kr. 4.-
J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg) - kr. 3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program.
"Sitater fra Formann Mao Tsetung" (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

ORGANISER KOMMUNISTISK STUDIEVIRKSOMHET!

Bestill Kommunistisk Arbeiderforbunds nye grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Sirkelen koster kr.25.- + porto.

Bestill gjennom Postboks 2863 Kampen, Oslo 5.

Arbeiderklassens frigjøring - dens eget verk

(1. del)

Arbeiderklassen og E.E.C.-kampen.

Den siste tids utvikling i Norge har vist at arbeiderklassen i stor grad mangler ledelse for sin kamp. Til tross for at arbeiderne i Norge utgjør den mest tallrike klasse og har nøkelen til samfunnsverdiene i sin hånd, er deres interesser totalt tilsidesatt i det offisielle politiske spill.

For ikke så lenge siden var det snakk om at "grasrota" avgjorde viktige politiske tiltak, slik som for eller mot medlemskap i E.E.C. Vi i Kommunistisk Arbeiderforbund skal være blant de første til å erklære oss tilfreds med utfallet av folkeavstemningen. Det var viktig at Norge ikke ble medlem av E.E.C., fordi dette gir bedre muligheter for vår politiske strategi: Nedkjemping av borgerskapets stat i Norge og for gjennomføringen av sosialismen.

Men var de politiske resultater av folkeavstemningen tilstrekkelige for arbeiderklassen? Vi kommunister svarer nei.

Vårt forbund som er en fortsettelse av M.L.F. (den marxist-leninistiske fløyen i N.K.P., som brøt med dette partiet etter landsmøtet i 1971), var aktivt med på organiseringen av "Arbeiderkomiteen mot E.E.C. og dyrtid" (AKMED) høsten 1970. Utgangspunktet for oss var at nettopp arbeiderklassen måtte organiseres ut fra sine egne klasseinteresser, mot ytterligere skjerping av kapitalistenes utbytting og undertrykkelse.

En ting var helt klart når det gjaldt et eventuelt norsk E.E.C.-medlemskap, nemlig at statssystemet til borgerskapet og kapitalistklassen ville bli forsterket, og derved innebære sterkere undertrykkelse og utbytting av arbeiderklassen. Ved utelukkende å forhindre det formelle E.E.C.-medlemskapet hadde arbeiderklassen ikke så mange rettigheter å forsvare. Desto mer hadde den å vinne dersom kampen mot E.E.C. også kunne føre til en styrking av arbeiderklassens egen, organiserte kampkraft og posisjon overfor borgerklassen, og det kapitalistiske utbyttersystem også her i Norge.

Det viste seg imidlertid snart at AKMED ble sprengt innenfra pga. småborgerlig infiltrasjon som tok sikte på å eliminere arbeiderklassens politiske grunnlag i kampen. Den klart borgerlige "Folkebevegelsen"s politiske plattform ble enerådende.

Det nasjonale borgerskapet og småborgerskapet hadde sine klasseinteresser å forsvare. De ville ikke la seg spise opp av E.E.C.-monopolene, samtidig som de ville forsvare sin maktposisjon i Norge, som utbyttere og eiendomsbesittende klasser. Den mulighet arbeiderklassen hadde til å utnytte motsigelsene innen den borgerlige leir til å vinne posisjoner for sine klasseinteresser ble iherdig bekjempet. Monopolkapitalismen fikk direkte støtte av sosialdemokratiet, representert ved D.N.A. og L.O.-ledelsen. D.N.A. og L.O. har utviklet seg fra å være organisert uttrykk for arbeiderklassen mot borgerstaten, til å bli borgerstatens redskap overfor den organiserte arbeiderklasse.

Den kamp arbeiderklassen på grunnplanet selv var motivert for, mot E.E.C.-monopolene, fikk ikke gjennomslagskraft fordi den organiserte ledelse sviktet. Småborgerlige sentra overtok ledelsen. Disse bekjempet ikke E.E.C. ut fra et anti-kapitalistisk grunnlag, men de ville derimot kjøpslå om "særtilhøve" for nasjonale borgerlige eierinteresser.

Folkeavstemningen om E.E.C. er "vunnet", men for hvem? Korvald-regjeringens plattform (avstemningsresultatet) er like fullt integrering i den kapitalistiske markedsøkonomi. Arbeiderklassens vilkår vil uansett bli kapitalistisk utbytting, under de vilkår for bedriftsnedlegging, arbeidsløshet og rasjonaliseringstiltak som utviklingen av den internasjonale kapitalistiske krise bestemmer.

Det nasjonale borgerskap og småborgerskapet "forhandler" i dag om sine vilkår, mens arbeiderne står mere splittet enn noen gang i spørsmålet om å organisere sin kamp. La oss si det rett ut! Den norske arbeiderklasse har hverken vunnet eller tapt noe for seg ved folkeavstemningen om E.E.C.-medlemskap.

Men nei-flertallet ved folkeavstemningen kan utnyttes politisk og organisatorisk i kampen for arbeiderklassens sak mot det kapitalistiske system og borgerskapets herredømme i Norge. Dette ikke minst fordi storborgerskapets internasjonale allianser er splittet, og småborgerskapets kamp mot monopolene har svekket opplegget for et totalitært monopol-borgerlig statsmaktssystem for Norge i den nærmeste framtid.

NKP's bidrag til tariffoppgjøret

NKP's landsstyre foreslår i en uttalelse at merverdiavgiften på matvarer oppheves fra 1. april i år, samtidig som lønns-takerne frafaller kravet om indeksregulering til våren.

Det er ganske enestående at et parti som kaller seg kommunistisk fremmer et så arbeiderfiendtlig forslag som dette må sies å være. Forslaget er i realiteten en oppfordring til arbeiderne om å slutte å føre lønnskamper og gå inn for prolongasjon av tariffavtalene.

Det innebærer også at NKP i prinsippet har godtatt den borgerlige parole "at det er lønnsøkningen som er årsak i prisstigningen" idet det i uttalelsen sier: "En slik ordning som er foreslått her vil bremse den nåværende prisstigningsbølgen".

Det skulle være innlysende at det er det private næringslivs folk som vil få med seg mest ved en slik ordning som NKP har foreslått, mindre lønninger gir også mindre avgift til folketrygden - med andre ord: STØRRE OVERSKUDD.

Dette i tillegg til lavere priser på dagligvarer, som etter all sannsynlighet er noe mer luksusbetont enn arbeidernes, skulle sikre næringslivets folk en skikkelig kompensasjon. Det skulle ikke undre oss at NKP får medhold fra den kanten.

SKATTETAPET.

NKP's forslag gir også løsning på hvordan dette tapet skal dekkes. I kommentarene til forslaget heter det: "Avståelsen av indekstillegget vil STYRKE OVERSKUDDENE VED BEDRIFTENE OG GI GRUNNLAG FOR ØKT DIREKTE BESKATNING. Dette kan delvis ta form av STRAMMERE AVSKRIVNINGSREGLER, DELVIS ØKTE SKATTETAKSTER."

Det er fristende å bruke uttrykket "rørende naivt" i slike tilfeller. Selv NKP kan ikke ha unngått å se og erfart at det er den eneste kontrollbare gruppe skattebetalere, lønsmottakere, som har måttet svi mest når utgiftspostene på statsbudsjettet har økt.

Det er også rørende å se hvilken tiltro NKP nå har fått til vår kapitalistiske stat og til vår byråkratiske LO-ledelse. I et intervju Friheten har hatt med NKP's faglige sekretær Kolbjørn Harbu, sier denne at forslaget fikk en meget positiv reaksjon både i Departementet og i Landsorganisasjonen. "Den eneste direkte innvendingen som ble reist mot forslaget, sier Kolbjørn Harbu, var at det kanskje ikke ville ha så stor prisdempende virkning som antatt, da man måtte regne med at endel ville bli tatt inn igjen over skattene" ... Ja hvis departementet får rett så får en si NKP har gjort det skarpt.

LES OGSÅ

RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863, Kampen. Oslo 5